

# MANTANA 6

Občasník pro individua a individuality  
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 5, číslo 6

Prosinec 2002

## CHATA NA BOŘNI PODRUHÉ

V rámci oslavy Svinčovo narozenin a naší účasti na akci Babí léto na Bořni dorážíme v pátek odpoledne k chatě pod Bořní. U vrchního necháváme basu a jdeme

Docela mě tím pobavil a čekal jsem, co vlastně vrchní přinese. Po delší době přinesl poslední dva smažáky a to kuřecí. Ze směsi se staly kuřecí řízky a z mysliveckého způsobu trocha zeleniny a hodně kečupu. Kdybych neměl

## ZDOBENÍ VÁNOČNÍHO STROMEČKU

Již tradiční zdobení vánočního stromečku pro zvířátka se bude stejně jako minulý rok konat na chalupě „Lesů ČR“ ve Vykmánově v sobotu 21.12.2002. Hlavní organizátor, Broněk, a spousta dalších lidicek budou na chalupě už v pátek odpoledne, takže přijďte.

Přístup na chatu je od silnice z Perštejna do Horní Halže, když se v ostré zatáčce nad Vykmánovem odbočí doleva na lesní cestu se zákazem vjezdu. Od silnice cesta trvá cca hodinu. Na chalupě je spaní, kuchyňka, teplá voda, krb. Nezapomeňte na buřtíky, dobroty pro zvířátka a hlavně veselou náladu.

Za přespání bude vybírán symbolický poplatek a teplý spacák je nutností. Pro děti se snad podaří vytopit jednu místnost.



ještě něco vylézt do Západního prostoru. Vracíme se za svitu čelovek a k našemu velkému překvapení je chata už v osm hodin večer zavřená. A tak si pečeme buřty a dopijíme vlastní zásoby. V duchu si říkám, co nás asi čeká zítra.

Po celodenním lezení přicházíme do hospody o něco dřívě, asi v půl sedmý. Objednáváme si pivo a vybíráme z jídelního lístku něco k snědku. Většina lidí si dává osvědčený smažený sýr, ale já mám chuť na maso, a tak volím "Kuřecí směs po myslivecku". Za chvíli přichází Bery z hospody a se smíchem se ptá, kdo si objednával to kuřecí po myslivecku, protože zatímco čekal u výčepu na

takže volíme osvědčené utopence v domnění, že na těch se snad nedá nic zkazit. Jak jsme se mylili. I utopenec musí být řádně dlouho utopený, aby byl dobrý, což tyhle rozhodně nebyli. Radši platíme a jedeme domů. Představa, že tady chtějí kluci udělat poslední slanění, na které jezdí téměř sto lidí, mě docela děsí.

takový hlad, tak mu to vysypu na hlavu, ale po zkušenosti s minulým nájemcem už se nedivím ničemu a jím, co je. Pokaždé, když vrchní přišel, jsme mu říkali o deset piv, obvykle přinesl tak čtyři a tvrdil, že nestihá točit. Když jsem se byl podívat ve výčepu, tak ale neměl roztočeno nic. Nakonec z něj vypadlo, že má málo půllitrů. A to nás tam bylo tak dvacet. Žízlivější jedinci si pro pivo tedy chodili přímo do výčepu s půllitrem, ostatní bojovali o těch pár donesených piv.

V neděli jsme zašli do hospody oschnout po dešti, který nás nahore stihnul. Docela jsme měli chuť na polívku, ale ta už nebyla. Přitom mám pocit, že si jí včera dávali asi tak dva lidi. Minutku už jsme nechtěli riskovat a smažák došel včera,

### OBSAH MANTANY

strana 1

Chata na Bořni podruhé  
Zdobení vánočního stromečku

strana 2

Poslední slanění  
Gross Glockner 3798m n.m.  
Horokroužek a trek

strana 3

Zimní táboření 2003

strana 4

Zimní soustředění ve Vysokých Tatrách  
Škodič roku 2002

strana 5

Zima a Horokroužek

strana 6

Mikulášská stěna 5.12.2002

Základní metodika

strana 7

Hokroužek a závody  
Dachstein 3004m n.m.

strana 8



pivo, přišel za vrchním kuchařem a ptal se ho, cože to má být za jídlo. Vrchní mu prý vysvětlil, že ten jídelní lístek okopírovali někde v hotelu a že také neví.

[Jířa]

# POSLEDNÍ SLANĚNÍ HOROKLUBU

## a členů lezeckého kroužku

Ten den nám počasí moc nepřálo, doslova vyzkoušelo otrlost každého jednotlivce a jejich výstroj do hor. Přesto se sešlo „hafo“ lidiček a všichni se bavili při recesních srandasoutěžích, tak jako v roce minulém. Vyhráli všichni, neboť každý se účastnil všeobecné legrace, i ženské s kočárky, nejmenšími horolezčaty. Symbolické poslední slanění proběhlo na zřícenině hradu Lestkova. A jak už je pomalu zažitým zvykem, každý musel a taky použil slaňovací způsob „na Dulfera“. Tření lana je zde tak veliké, že málem

zapálí zadek. Vytrvalý a houstnoucí déšť nás nakonec přeci jen zahnal do hospody. Ale i nadále bylo dobře. V malém sále hrála naše kapela naše „odrhovačky“ k „našemu“ tanci.

Setkali jsme se po dlouhé době s mnoha kamarády, vždyť oddíl již má okolo 100 členů.

V diskuzním programu byl celý uplynulý rok, jakož i plány na r.2003. Proběhla soutěž o nejlepší fotografii z hor - jednak sportovní, ale také přírodních, náladových snímků.

Bylo dobře, tak zase příště ...

[Bohouš]



**POSLEDNÍ SLANĚNÍ** - Správné označení členů družstev bylo základem posledního slanění.

## **GROSS GLOCKNER**

**3798 m n.m.**

(přechod: NORDOSTFLANK - 500/50°, NORDWESTGRAT - III, NORDOSTGRAT - II)

**1. den - 24.7.1998**

V pátek večer před desátou dorazil Leoš rovnou z práce ke mně. Tentokrát máme pohodlí. Jedeme v autě sami dva, a tak věci nemusíme nikam pěchovat. Zakrýváme jimi tři kanystry benzínu, celkem 60 litrů. To by se celníkům asi nelíbilo. Z Plzně vyrazíme za bouřky a silného deště. Předpověď počasí na víkend není příznivá. Pokračujeme notoricky známou trasou přes Železnou Rudu na Mnichov.

Za Mnichovem na parkovišti na půlhodiny pospáváme v autě na sedačkách. Potom pokračujeme dále na Salzburg a těsně před hranicí odbočujeme z dálnice na Lofer. Trochu jsme kufrovali. Z Loferu už jedeme najisto na Zell am See. Rozednilo se a přesto jsme se práskli asi 25 km na Innsbruck. Vrátili jsme se na správnou trasu a podél směrovek míříme na Glockner. Na malém parkovišti doléváme benzin z kanystrů přes improvizovaný trychtýř z láhve od Fanty. Projíždíme hlubokým údolím, kde na hřebenech zlátné vycházející slunce. Je krásně jasno. Konečně jsme u kasy, kde platíme 350 ATS za vstup na Glocknerskou silnici.

Začíná úsek 41 km dlouhých serpentin a krásných rozhledů do hlubokých údolí. Každá serpentina má své číslo a cedulku s nadmořskou výškou. Hned na první vyhlídce fotíme bezejmenné kopce naproti nám. Silnice se vyšplhala až do výšky 2 400 m n.m. Mijíme cyklisty, auta a hospody podél celé trasy. Z nejvyššího bodu fotíme Glockner, který je od nás ještě 21 km, čemuž nemůžeme uvěřit.

Klesáme po silnici a smrdí nám brzdy. Tak brzdíme motorem

## **HOROKROUŽEK a TREK**

Ještě jedna vzpomínka na podzimní „test“ svých schopností a vybavení při trekovém výstupu a noci na Sfingách pod Měděncem. Další podobná zkouška nás čeká teď v prosinci (napadne-li sníh), bude ještě tvrdší, protože výstup povede mimo vyšlapané cesty ve sněhu a půjde o to, jak se obléknout a obout (výstroj lezce), chůzi v mačkách, přespání na sněhu, pohyb a orientace v noci.

[Bohouš]



**POSLEDNÍ SLANĚNÍ** - Letoš s pochodní, vaříčem, v kufru Brořkovo škodovky.

a poslední úsek na výšinu Franze Josefa je to už zase do kopce. Vjíždíme do patrového parkoviště do prvního patra s vyhlídkou na náš kopec. Je 8 hodin ráno. Hned nám zkazil radost chladič, který málem explodoval a vyprázdnil svůj obsah

morénou na ledovec Pasterze. Ve skeletech se šlape dost blbě. Navíc Leoš má malej batoh, a tak musí mít téměř všechny zimní hadry na sobě. Je dost vedro. Kolem je spousta turistů v šortkách a tričku. Závídím jim. Na ledovci si nazouváme mačky a překročením půl metru široké trhliny začíná náš pochod ledovcem. Je to pohodová trasa bez trhlin se spoustou ledovcových potůčků. Máme v plánu vylézt Palaviciniho žlab a vzhledem k počasí, které zrovna panuje, a pěkně ubíhající cestě, hýříme optimismem. Míříme azimutem k ledopádu pod severovýchodní stěnou Glockneru. Na skalnatém ostří, které se jmenuje Glocknerwandkamp, by měla být bivačovací bouda s nadmořskou výškou 3 200. Ani nám nedošlo, že nás čeká 1 000 výškových metrů. Odbočujeme přímým azimutem přes

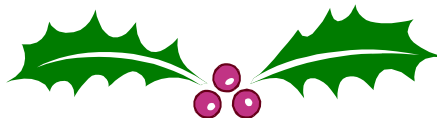


morénu k úpatí ledopádu. To byla chyba. Moréna je halda pohyblivé suti, ve které se blbě šlape. Měli jsme jít co nejdál po ledovci, který má pevný povrch. Zničeonic se zatáhlo a začalo mrholit. Čekáme pod převislým balvanem a když to přešlo, pokračujeme dál. Po cestě nacházíme zbytky výzbroje předchůdců, kompas, skobu, helmu, stan, kost a nějaké papírky či co. Z dálky je vidět stopa obcházející ledopád zprava po sněhových polích. Jdeme po ní až přes odtrhovou trhlinu. Já pak zabočuji na skalní pilíř a Leoš pokračuje podél pilíře po sněhu. Pilíř je lámavý, ale jde to rychleji než po sněhu. Sleduji nezřetelnou stopu v bahně a serpentinami s výšvihy stoupám k bivaku. Cesta je nekonečná a v závěrečné fázi, kdy už vidím chatu, mě napadá myšlenka, že krutost posledních metrů je bezbřehá. Leoš je hluboko pode mnou a plahočí se dál ve sněhovém poli. Udělám tři, čtyři kroky a odpočívám. Jsem úplně grogy. K chatě vede lezecký výšvih asi tak za III jen pět metrů vysoký. Doslova jsem se na něj vydral. Otvírám chatu a nikdo tam není. Pak ještě otevírám okno, aby bylo vidět, a zhroutil jsem se na palandu. Okamžitě jsem usnul a až po půlhodině mě vzbudil příchozí Leoš. Ten vzápětí taky okamžitě do jedné minuty usnul. Překonávám lenost a vařím pití. Na horní palandě jsem se pak uhnízdil a na 13 hodin jsem usnul. Měli jsme v plánu o půlnoci vyrazit do Pallaviciniho žlabu. Jenže se zkazilo počasí a téměř celou

noc přešlo. Tak s Leošem dospáváme deficit. Byli jsme na nohou přes 30 hodin v kuse.

## 2. den - 25.7.1998

Ráno na sebe koukáme jak vyorané myši. Venku je mlha a občas prší. Dohadujeme se, co dál. Nejbližší plán zní prozkoumat nástup ke žlabu. Kupodivu je to prima cesta po ledovci, kde je jen jedna menší trhlinka a ta se dá přeskočit. Nepříjemné na psychiku jsou však neustálé kamenné laviny ze stěn nad ledovcem. Není to zrovna dobrý nápad, mrcasit se ve střeleckém poli v pravé poledne. Čekám na Leoše pod odtrhem vedoucím do žlabu. Mezitím proletěl jeden slušnej budr a za ním pár menších. Mrazí mě z toho v zádech. Zkouším led. Je měkčeji jako tvaroh, láme se. Asi proto, že přes něj teče voda. Navíc je dost teplo i v noci. Konečně je tu Leoš a dohadujeme



se na nástupu. Já to vidím zprava a natraverz

ovat pod skalním žebrem, Leoš to vidí zleva po skalách a pak šikmo do žlabu. V tom vidím Leoše, jak začíná utíkat směrem ke mně pod odtrh a rychle se schovávám pod převis. Proletěl další slušnej budr a s ním pár menších. Dopadl se svistotem asi 5 metrů od nás do dolní hrany odtrhu. Vyděsil nás až až. Pak provedl Leoš zdrcující výpočet, že co půlhodina, to jeden velikej bombón letící do našich tlam. Odmítám do toho vlézt a navrhuji žlab úplně vpravo od Pallaviciniho. Je kratší a širší, takže se kameny nesoustřeďují do výstupové linie. Leoše to rozmrzelo, ale pak uznal, že je to asi rozumnější. Vytrvalý déšť uvolnil spoustu balvanů ve stěnách žlebů a ty se pak řítí v jízdnicích drahách středem žlebů dolů do údolí. Některé jsou jako

holubí vejce a některé jsou jako telefonní budka. Prohlížíme nástup do vyhlášeného žlebu jen z dálky. Očima sledujeme trasu vedoucí po ledové stěně do Untere Glocknerscharte. V průvodci je tato cesta napsána jako Nordostflank. V překladu Severovýchodní úbočí. Pak nás čeká ještě Nordwest Gratt na

## ZIMNÍ TÁBOŘENÍ 2003

V sobotu 11.1.2003 se uskuteční již čtvrtý ročník zimního táboření Horoklubu Chomutov. Tentokrát se tato oblíbená akce bude konat na vrchu Velký Špičák, který najdete na trase mezi Kovářskou a přehradou Přísečnice. Kopec má nadmořskou výšku 965 m nad mořem a na jeho vrcholu je kříž s vrcholovou knihou.

Jako tradičně je i pro tentokrát vyhlášena drsnácká varianta táboření, při jejímž splnění můžete získat titul **Drsoň roku 2003**. Podmínky jsou stejné jako vloni, pouze místo a trasa je jiná. Pro ty, kdo loni nebyli, si je zopakujeme:

- absolvovat stanovenou trasu (pěšky, na kole nebo na běžkách), trasa začíná v restauraci U slunce v Perštejně, kde bude k dispozici itinerář s povinnými kontrolami,
- strávit noc z 11. na 12.1.2003 na vrcholu Velkého Špičáku (minimálně od 22.00 do 6.00 hod),
- po dobu zimního táboření nepoužívat vaříč, stan ani spacák (pěřová bunda a sloní noha taktéž není povolena),
- ráno absolvovat rozcvičku dle pokynů předcvičujícího.

Doufám, že se nepřecpete vánočním kaprem a cukrovím a přijdete všichni. Hodně lezeckých dáreků pod stromeček přeje všem

[Jiřa]



vrchol a z něj Nordost

Gratt dolů. Takže máme trasu nakoukanou a čekáme, co udělá počasí. Chceme vyrazit o půlnoci. Na cestě zpět do bivaku jsem onu jedinou trhlinu přeskočil a prošlápl jsem pravou nohou okraj. Dovnitř jsem však nezhučel. Na chatě vaříme kvanta vody a obnovujeme pitný režim. Pak se válíme na palandě. Já v erárním spacáku, Leoš pod

dekou. Venku se rozpršelo a je bouřka. Co by se asi stalo, kdyby to prásklo do téhle plechové bivakovací krabice. Snažíme se spát, filozofujeme nad vším možným

## Zimní soustředění ve Vysokých Tatrách

Jak bylo vidět letos na Brnčále, tak hory lákají stále více mladých lidí. Proto jsme se rozhodli uspořádat zimní soustředění ve Vysokých Tatrách i v příštím roce. Bude se konat v termínu 1.- 8.2.2003 na Zbojnické chatě. Cena ubytování pro členy ČHS je 120,- SK/noc, polopenze stojí 220,- SK/den. Pro zájemce bude klub zařizovat hromadnou jízdenku na vlak, která vloni stála 1.250,- Kč (zpáteční). Odjezd 31.1. večer, návrat 9.2.2003 dopoledne. Závazné přihlášky budou přijímány na lednové schůzi (7.1.2003) a do 18.1.2003 je nutné složit nevratnou zálohu na ubytování ve výši 750,- Kč. Zájemci o hromadnou jízdenku navíc musí zaplatit i cenu jízdného, tj. 1.250,- Kč. Každý z účastníků by rovněž neměl zapomenout na lednové schůzi uhradit členské příspěvky, aby měl na soustředění platný průkaz ČHS a mohl uplatňovat slevu na ubytování. Nováčkům, kteří ještě nebyli nikdy v horách a instruktorům uhradit oddíl ubytování.

[Jířa]

Je přesně 0.00 když se loučíme s chlapama v chatě. Znáмым terénem šlapeme přes ledovec k nástupovému odtrhu. Je umrznuo a sníh dobře nese. Máme radost. Po

firnovém kuželi dorážím k místu, kde se dá přelézt okrajová trhlinka. Je to sice jízdní koryto kamenů, ale jinudy to nejde. Leoš nandává novou baterii

Tak zasekávám zbraně co to dá, někdy až po závaží. Je to sice tutovka, ale jdou blbě vytáhnout. Tak mě bolí za chvíli i ruce. Malý kužel světla nám umožňuje vidět jen kus ledové stěny kolem nás. Leoš mě předlezl a tlačí se doprava. Podle okolních ramp ve stěně odhaduji naši výšku. Konečně jsme na konci prvního ledového pole. Musíme natraverzovat přes pilíř doprava do dalšího žlábků. Leošovi se moc nechce, rád by pokračoval sněhem dál, ale tam jsou pak nelezitelný mixy. Tak se na rozlámaném pilířku navazujeme a já po paměti lezu v kolmé suti, jinak se to nedá nazvat, plných 50 metrů šikmo vzhůru do dalšího žlábků. Na



POSLEDNÍ SLANĚNÍ – Štafetový hod 13kg těžkou palicí v moku za deště byl jednou z mnoha disciplín.

a taky jíme. K večeru v nejnusnějším počasí dorazila čtveřice rakouských horolezců. Jsou promoklí na kůži. Tvrdí, že na neděli je perfektní předpověď. Zmáčkli jsme se a na ploše 3x3 metry vegetí ve dvou vrstvách šest horolezců. Já večer tavím sníh, abychom měli co pít při výstupu. Leoš chrní. Pak zase vaří Leoš polívku. Kolem deváté večer jsme usnuli. Ve 23.30 zvoní budík. Vstávat se nechce, ale venku je krásně jasno, nebe plné hvězd. Začínáme krámovat a před chatou se navlékáme do zbroje.

3. den - 26.7.1998

## ŠKODIČ ROKU 2002

Jako tradičně i letos vypsala výbor klubu soutěž o největšího škodiče roku 2002. Pro účastníky soutěže jsou opět připraveny hodnotné ceny, takže doufám, že se jí letos zúčastní více členů, než v minulých letech. Formulář si můžete vyzvednout na lednové schůzi nebo si ho můžete stáhnout z našich webových stránek. Vyplněný formulář je nutné odevzdat nejpozději na březnové schůzi, abychom to do valné hromady stihli vyhodnotit. Pokud se nepočítáte mezi lezeckou „špičku“ klubu a z tohoto důvodu se této soutěže neúčastníte tak děláte chybu, protože nás zajímají výkony všech našich členů a proto odměňujeme všechny účastníky soutěže. Kdo nemá ambice na umístění tak ať aspoň částečně vyplní formulář (nemusí přepočítávat vylezené cesty na body) a odevzdá ho v této podobě. Budeme rádi za každou informaci o aktivitách našich členů v tomto roce.

Díky Jířa

do čelovky a pak vyrážíme. Kolmý třímetrový výšvih je z porézniho ledu. Pospíchám a těším se, až bude firn. Stěna se pokládá tak na 50°, ale místo firnu jen porézni led. Zvolňuji tempo a se sevřeným zadkem klofám vzhůru smířený s tím, že to bude čistě ledové. Nakonec jsem našel asi 50 metrů dlouhou firnovou nudli tak na jednu ruku a nohu. Pak už jen samý led.

celý délce bylo jen jedno tutové jištění. Zbylé dvě byly morálovky. Opět balíme věci do batohů a pokračujeme zase sólo po ledovém žlábků do štrbin. Žlábek je úzký, a tak lezeme za sebou. Já jsem dole a padají na mě ledové hroudy. Fakt nepřijemný. Odpočinky přichází čím dál častěji, někdy už po pěti krocích. Fyzicky jsem docela vyčerpan, když vtom Leoš radostně zavýsknul. Je



ve štrbině a mně chybí už jen deset metrů. Ještě dvakrát odpočívám a už taky stojím na pevné zemi ve štrbině. Lýtka a tricepsy dostaly zabrat. Je 4.00 a my máme za sebou sólo 500 metrů dlouhou ledovou stěnu asi tak s 50° sklonem. Přebalujeme věci a svačime. Začíná se rozednívat, obzor růžoví a zlátne. Leoš se pouští do první délky hřebene. Chceme z jižní strany obtraverzovat věže až do Grogerschneid. Skála je lámavá, ale výstup je jednoduchý. Druhou délku traverzují, já ale po 10 metrech dobírám Leoše a jdeme současně. Dorazili jsme po 20 metrech na ostří nevýrazného pilíře. Traverzují cca 50 metrů jeho boční stěnou až ke sněhovému poli. Rozednilo se a je vidět vrcholový kříž. Opět balíme krámy a nazováváme železa. Po stometrovém firnovém poli stoupáme od jihozápadu na Grogerschneid. Tam se fotíme na exponovaném hřebínku a nastupujeme do první délky hřebenu Nordwest Gratt - III. Jdu první délku. Je to kompaktní a velmi hezký, exponovaný hřeben. Sem tam je po cestě skoba nebo nýt. Leoš táhne druhou délku stejným terénem pod strmý výšvih. Já jdu další délku přes pravděpodobně klíčové místo, strmý výšvih přes

hranu plotny kolem skob až na chodecký terén k nýtu. Leoš pak táhne předposlední délku v lehkém terénu pár metrů pod kříž. Já jsem koženej, a tak radši ještě na laně táhnu posledních 20 metrů ke kříži. Je 8.16 hod a jsme na vrcholu. Akorát odchází nějakí lezci, kteří přišli normálkou. Fotíme se, jíme a pijeme. Postupně dochází kvanta lidí normálkou na vrchol. Tak po krátké kochačce sestupujeme normálkou Nordost Grat -II dolů. Cestou se všemožně vyhýbáme turistům. Jsou na štanovacích tyčích nalepený jak vosy na bonbóně. Nakukujeme do Pallaviciniho žlabu. Je odtátý hodně



BALTAZAR CUP 2002 - Jedna skvělá super vynáška ...

hluboko pod hřeben a nikoho tam není vidět. Počet lidí stoupá, a tak slaňujeme za tyče které jsou bokem od trasy až na sněhový hřebínek. Tam se opět přebalujeme a po firnovém poli scházíme dolů. Když se svah položil, sjíždíme po zadku kolem vykulených turistů dolů. Na chatě Ernest-Johan Hüte jsme v 10.00. Jelikož máme žízeň a hlad, dáváme hodinovou pauzu. Roztápím z posledního plynu sních a dělám pití. Je to sice plný brouků a bordelů, ale lepší něco nežli nic. Potkali jsme též chlapy z našeho bivaku. Vylezli sem ledovou trasou přes Untere Bahnhof a jejich kámoši jsou pry v Pallavicinim. Slunce pálí a my

v 11.00 hod vyrážíme směrem dolů na ledovec. Opět nasazujeme mačky. Mijíme poslední turisty a každý sám sbíháme ledovcovými pláněmi dolů. Po cestě bylo pár trhlin s mostama, a tak jsme se bez problémů dostali až za ledopád na suťovou morénu. Balíme železa a klesáme serpentinama až na ledovec. V potůčkách smáčime hlavu a pijeme. Téměř jako roboti šlapeme po ledovci Pasterze k výšině Franze Josefa. Těch 200 metrů stoupání kolem vykulených turistů šlapeme v kuse na pokraji zhroucení celkem půl hodiny. Je 13.30 hod a my stojíme na parkovišti mezi tisíci turisty. Máme za sebou 13 a půl hodinovou makačku. Nabíráme vodu na záchodě a jdeme k autu. Leoš si ustlal před autem a já sedím s jedním lahváčem tři hodiny v autě a odpočívám. Takhle vyčerpanej jsem už dlouho nebyl. Mezitím se na Leoše, jak spí na zemi, bylo podívat asi tisíc turistů. K večeru jsme se zmátořili a po občertvení u kamenného stolu a prohlídce místního krámků plného plyšových svišťů jsme vyrazili domů. Auto zvládlo serpentiny dobře, a tak po známých cestách jsme zamiřili na Mnichov. Na parkovišti u dálnice před Mnichovem jsme hodili bivak na lavičkách.

4. den - 27.7.1998

## Z I M A a HOROKROUŽEK

Protože máme před sebou zimu a sních, naučíme se také něco o lyžích, jak sjezdových, tak běžkách. Druhy lyží, které k čemu a na co, ale také jejich namazání včetně běžek.

Bude-li v prosinci sních, pak máme v plánu již třetí ročník Zimního táboření. Stanování spojené s výstupem a prostoupením zasněženého terénu, tak jako v horách. S vybudováním iglů a záhrabu, a přenocování v nich. S nácvikem horolezeckých činností v zimních horách, jako je chůze v mačkách, na skialpinistických lyžích i na sněžnicích, používání cepínu, zastavení pádu při uklouznutí a bezpečné sjíždění s cepínem z hor, lezení kolmých ledů a používání tzv.zbraní (cepínů do ledu) a rámových maček, jištění v ledu. Ale i nácvik nouzového vyproštění kamaráda z ledovcové trhliny, což je „lednice“ vystlaná špičatými tvrdými krápníky s teplotou jak v mrazáku, klínovitým zužujícím se profilem, nebo černou bezednou hloubkou (až stovky metrů) s řvoucí ledovou podzemní řekou dole. Zastavení pádu a nácvik vyproštění probíhá samozřejmě v přístupných terénech za plné kontroly instruktorů. Základem je i vytvoření kladkostroje.

K tomu všemu zimnímu „skotačení“ patří i přehled a nauka o tom jak se správně a dobře obléci, jaké použít materiály moderního oblečení i obutí, co je špatně a co dobře.

[Bohouš]

Vzbouzíme se kolem šesté a pokračujeme po dálnici domů. Ještě na parkovišti proti atomové elektrárně Issar snídáme a pak pokračujeme až do Železné Rudy. Mírně jsme zakufrovali, pak jsme si

počkali ve frontě na přechodu, zase jsme vařili vodu v chladiči, ale nakonec jsme bez úhony dorazili kolem poledne do Plzně.

[Svinčoč]



BALTAZAR CUP 2002 – V cíli ...

## „Mikulášská stěna“ - 5.12.2002.

Tyto čtyři fotografie nám přibližují akci, pořádanou již třetím rokem. Jejím úmyslem je trošinku zpestřit mladým lezcům výcvik a přiblížit jim předvánoční atmosféru adventu.

Ten den (byl to čtvrtek) navštěvují rodiny s malými dětmi „podivně“ vystrojené dvojice, trojice i „vícejice“. Jsou to čert s Mikulášem a andělem,

někdy i více čertů. Předvedou dětem, že na světě se vždy vyskytuje vedle dobra i zlo. Anděl, že nám pomůže, ale i my (děti) pro to musíme něco udělat („hnout prstem“), pak se třeba dočkáme od Mikuláše i nadílky.

Mladým lezcům je za celoroční makačku při výcviku odměnou zlepšování jejich dovedností a zvyšování znalostí. Díky tomu pak mohou navštěvovat krásné skalní oblasti i vysoké hory, to je velká odměna. Ale aby ten Mikuláš „přišel“ i k nám do tělocvičny, pořádáme každý rok tzv. Mikulášskou stěnu. Dospělí akci připraví a naše lezecká mládež, již většinou podupávající netrpělivostí jak končí na startu, začíná lézt ve chvíli, kdy jsou již po celé stěně zavěšena lana (leze se na



druhém konci lana, tzv. „na rybu“). Ale hlavně kdy již je celá pokryta a to doslova sladkostmi. Na každý nýt, na každou karabinu, je zavěšena čokoládka nebo tatranka s nafukovacími balonky. Je jich 80-100ks. Na každého dost. Ale nelze si jen tak utrhnout. Každému lezci byl podle věku a schopností vyhlášen limit minimální obtížnosti lezené cesty. Teprve po vylezení cesty této nebo vyšší obtížnosti může při spouštění utrhnout z „čokoládové stěny“. To nastal frmol. Leze se jak o závod. Cukrovinky mizí a ubývají, přesto stále ještě jich je dost na těch nejtěžších cestách, ale i tam nakonec mizí. Lezecká mládež má „ruce až na kolena“, ale čiší z ní spokojenost. Teď už si jen půjde užívat „výdělků“.

Venku již chodí po rodinách skupinky čertů s Mikuláši, tak rychle domů, nastává druhá část večera v rodinné pohodě a spokojenosti velkých i malých.

Bohouš

## ZÁKLADNÍ METODIKA

To pondělí se sešli v tělocvičně malí i velcí, kluci a dívky od 15ti let a dospěláci, začátečníci. Všichni měli zájem o jediné, udělat praktické i teoretické testy ze základů sportu zvaného horolezectví. Že Honza jako jeden z metodiků oddílu nikomu nic nedaruje, je všeobecně známo. Je to dobře, neboť lezení po horách není hraní kuliček, ale sport, kde se chyba draze platí. Ti, kteří nám „prošli rukama“, snad již žádnou ostudu oddílu a kroužku neudělají, protože znají a umějí.

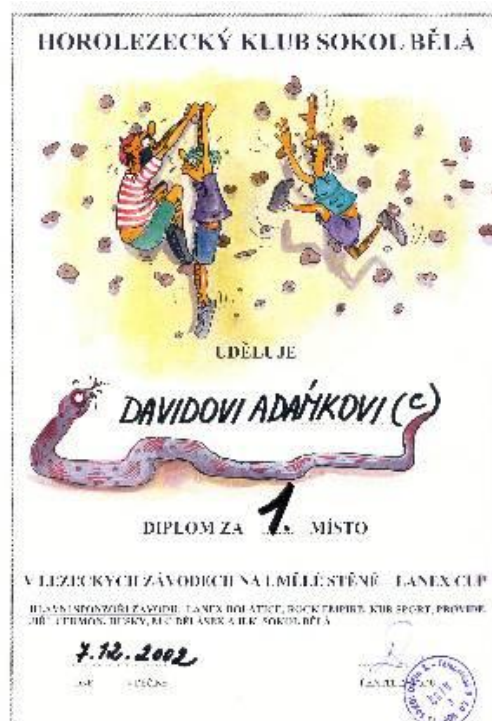
Přesto je třeba si uvědomit, že toto je pouze nastartování procesu získávání zkušeností, který je třeba vést dál a být stále lepší nejen jako technický lezec, ale i jako znalec toho co dělám, znalý prevence a předcházení průserových situací, případně jejich řešení. Neboť ten kdo umí, nemusí v horách bojovat o holý život, ale má z lezení požitek.

I někteří členové kroužku (nad 15 let.) absolvovali, a tak získali průkazy opravňující je ke vstupu na stěnu i v hodinách Horoklubu (dospělých). Jejich znalosti se zúročily. Mohou a mají právo se také zúčastnit akcí Horoklubu, ať už to bude zimní zájezd do Vysokých Tater, nebo jiné výjezdy do hor a skal.

Museli na to předvést, že umějí bezpečně jistit a zacházet s jistícími prostředky všech typů,

Prakticky to dokázat na zachycení pádu pneumatiky(nákladní), tak, „aby se pneumatika nezabila“. Ukázat v teorii i praxi postupové jistění na prvním konci lana. S tím spojené znalosti o typech lan a jejich užití, jejich vlastnostech a zkouškách,

kteří podstupují, také vše o „pádové síle“ a „pádovém faktoru“ a „rázové síle“. O karabinách, technických jistících prostředcích, jakož i umět





někdy více způsoby vázat asi 12 druhů uzlů. UMĚLI!

Nyní ti, kteří chtějí pokračovat (nad 15 let) a získat průkaz horolezce - ČHS, mají na programu učení všeho, co souvisí se zimním lezením. V únoru je Metodický den.

Do té doby máme v programu horokroužku i jiné nauky a testíky.

Budeme se učit šplhat po lezeckém laně (pro případy nouze, nebo ve vysokých horách),

a to pomocí Prusíkových uzlů nebo technických pomůcek - Jumarů, Tibloků, Gipsů,

i jiných blokantů a svírek. Každého čeká odskočení do lana od stropu tělocvičny (až k podlaze), s tím že jistí jeho mládežnický kamarád, lezec z kroužku

(instruktoři zajišťují),

odskočení do brzdy požívané při zdolávání vysokohorských cest zvaných ferraty (klettersteigy) do volného prostoru.

Naučíme se také namontovat a použít tzv. Tyrolský travers, t.j.

napnout lano nadél tělocvičny a přejet po kladce, ve skalách to pak bude v Perštejně z masivu na věž (60m výška) nebo

## HOROKROUŽEK a ZÁVODY

Horolezecký kroužek mládeže se zúčastní podzimních čtyř závodů kat.B tzv. LANEX CUP v lezení na obtížnost na umělých stěnách. Závody se již konaly 23.11. v Trutnově a 7.12. v Bělé u Děčína, kde naši mladí přivezli dvě třetí a jedno první místo (viz. diplom na straně 6). Další závod je 21.12. v Berouně.

Zároveň zveme veškerou mládež Horoklubu (do 18ti let) k účasti na již tradiční akci pod názvem "Vánoční stěna" dne 19.12. v hodinách kroužku.

Veškerou mládež, která si troufne a chce uspět v Zimní metodice Horoklubu, zveme také na prosincové Zimní stanování mládeže spojené s praktickým nácvikem metodiky. Termín a místo bude upřesněn, musí být sníh. [Bohouš]

přes řeku Ohří. Při tom všem budeme stále lézt, a stále lépe a lépe.

Bohouš

## Dachstein 3004 m n.m.

*Jižní stěna II, Kozel, Svinčo, 13.12.2000*

### Neděle 10.12.2000

Jako vášnivý běžkař jsem podlehl bájnemu vyprávění CTIRADŮ o zimních krásách známého rakouského běžkařského střediska Ramsau pod Dachsteinem a nadržěn do bílé stopy vyrážím s Kozlem a Frantou Pěchotou vstříc Alpám. Ve druhém voze jede mafiánské kvarteto Kopejda, Vaska, Hanzi a Pavlis. Hned na hranicích do Německa se nám vyšklebil celník, že není sníh. A taky že jo. Když dorážíme na místo činu, myslím, že mě šlehně! Tříkrát za padesát let nenapadne v Alpách sníh a zrovna já to musím vychytat. Zdá se, že Zákopčaník škodí i za hranicemi našeho státu. Náladu nepozvedne ani fakt, že bydlíme ve tříhvězdičkovém hotelu. Krom toho, že se Kopejda distancoval od všech

a skutečně jsme si pak dělali v celém hotelu, co jsme chtěli. Ale nepředbíhejme.

### Pondělí 11.12.2000

Vyrážíme turistovat, jelikož zdejší kopce k tomu přímo vybízí. Naše krédo: brzký nástup – horolezcova smrt! Takže vyrážíme až v půl jedenácté. Výchytky však nemáme, jelikož mazácké trio – Kopejda, Vaska a Hanzi - stále takticky vyčkávají v posteli, třímající v jedné ruce knihu a v druhé fernet. Krásným slunným dopolednem jsme (Kozel, Pavlis, Fery a já) vydupali až do jakéhosi sedla, přičemž jsme ocenili součásti výzbroje, které jsme neměli (mačky, návleky, hůlky a pikly). Fery se zlomil a otáčí své kroky zpět do doliny. Ne že by to byla extrémně nebezpečná cesta, ale rozbít hubu si člověk může všude. Tak Kozel jde kolegiálně s ním. Pavlis projevil sportovního ducha. Bez vrcholu se přece nevrátíme. Tak jsme po chvíli vystoupili na jednu z jehel Gamselspitze 2603 m n.m. Dokonce i kus feraty jsme prolezli, ale čas nás zahnal zpátky. Až do tmy jsme měli co dělat, abychom se dostali na barák. Docela dobrá procházka s převýšením 1600m. Naši čtenáři – mazáci ladili formu na jakémisi kopečku za chatou a v nějakém baru. Jó, zkušenosti se holt nezapřou.

### Úterý 12.12.2000

Pro změnu opět vyrážíme turistovat. Tentokrát bez Feryho. Asi dostal horskou nemoc, nebo ho mazáci nakazili lenorou. Počasí stále přeje a krásným údolím, kde kvetou podběly, vřes a ty další kytky už neznám, stoupáme k chatě Gutenberghaus. Tam jsme v hlubokém sněhu pochopili, že ani dnes neprolezem včerejší feratu z druhé strany, a tak jsme vzali za vděk vrcholem Sinnabel 2300 m n.m. Po vrcholových fotkách nastává sestupový opruz stejnou cestou. Kozel vystihnul náladu okamžiku slovy: „Zkurvená suť, vzala mi chuť!“ Tak s touhle mantrou sestupujeme až do tmy. Cesta přes Ramsau je asi z psychického hlediska nejtěžší úsek. Pakec po asfaltu. Na baráku se všichni už pěkně zabydleli a vodáci kocejají předvádět své kulinářské umění, jenž avízoval Kopejda. Ale Kozel taky nevaří špatně, to musím nechat.

### Středa 13.12.2000



**BALTAZAR CUP 2002 – Účastníci ...**

organizačních zádrhelů, že jsem si musel v cizím pokoji ukrást peřinu a že majitelka hotelu v podstatě uzavřela kuchyni, vše probíhalo hladce. Takže po velké radě - zhruba 40 lidí, vesměs sportovně založené rodiny - jsme přistoupili na požadavek majitelky. To jest, že vařit v kuchyni bude omezený počet lidí, jakýsi zástupce pro každou skupinu. Vrchní organizátor Frigo správně odhadnul situaci a prohlásil, že baba vyměkne. Vyměkla

Nastal den D. Jelikož jsme kluci chytrý, tak tu s Kozlem máme skialpy. Takže přece jen lyžovačka bude. Fery nás hodil na lanovku, která nás za směšný peníz (našinec na něj dělá asi jenom den) odvezla na ledovec. Tady se lyžuje o stošest. Jenže my v ostrém slunci svými chlapsky drsnými pohledy hledíme vstříc naší hoře – Dachsteinu. To byla ironie! Po ledovci, který připomíná bílou dálnici, v pohodě šlapeme asi půl hodiny až do kuloáru pod vlastní stěnou. Jelikož vpravo jsou trhliny, volíme cestu zleva po hřebeni, kde jsou vidět lana. Jakmile sundám lyže, zapadám po pás. No, tě prdel. Těch 200m na hřeben jsem si připadal jak krtek. Na hřebínku to už šlo, jen lana v rukavicích kloužou. Najednou vidím, že ferata vede asi 60-ti metrovým exponovaným traverzem úzkou rampou doprava do žlabu. Traverz je asi 50m nad úpatím ledovce, kde se šklebí trhliny. Takže nandat mačky a hurá! A hle, mačky mám naštelované na jiné boty. Takže nedostatek ve vybavení musím dohnat osobní udatností, aneb co nemáš, nepotřebuješ! Tiše závidím Kozlovi a ve skeletech prokopávám první stopy v traverzu a cepínem vyhrabávám lano. Místy to ani nejde. Nejhorší je konec traverzu, kde přechod do žlabu je nejistěný. Pak už lezeme střídavě po sněhu a skále, kde jsou super kramle. Fakt mě to baví. Po necelých 80-ti metrech je tu vrchol s monstrózním křížem. Ten důvěrně známe, jelikož jsme tu byli před lety ze severu. Fouká, a tak rychle fotíme a hurá dolů. V těch skeletech je to docela prča na těch kramlích. Co teprve Kozel v mačkách. Hodit tlamu, to by byl šrumec přímo do trhlin, ale bojíme se rádi. Takže Kozla fotím v Kokotyho traverzu a pak známou cestou postupujeme vstříc bílé náruči údolí. Nastává hodina pravdy. Nesjezdoval jsem několik let, a tak si to patričně vychutnávám. Firn dobře nese, a tak po několika pomalých otočkách to pouštím a už se válím jak sněžný prase. Položenou část ledovce valím téměř šusem – téměř orgasmus. Je to jen otázka několika minut, kdy jsme opět pod lanovkou a po nakrmení žaludků našich a ptačích zahajujeme sestup po feratě s lyžemi na zádech. To je teprve opruz. A expozice na kramlích je o dost odvážnější než pod vrcholem a lyže neobyčejně překáží. Ale nám to nevádí. Je krásně, vrchol máme a čas taky. Celou dobu sestupu si pouštím Abbu v přehrávači a kochám se rozhledem na panorama Alp. Jó, splnil jsem si sen. V tomto meditativním rozpoležení dorážím po několika hodinách na dolní stanici lanovky a po chvíli i Kozel. Je tma. Čeká nás ještě hodina cesty lesem na barák, ale to už známe, takže pohoda. Na baráku nás čeká prima věča od Feryho, pivko a pak se rozjíždí typický večírek při kyaře. Spát jdeme pozdě a v krvi koluje alkohol.

#### **Čtvrtek 14.12.2000**

Zaslужujeme si odpočinkový den, a tak se válíme celý den v posteli. Odpoledne volíme návštěvu místního bazénu. Těžkej luxus, občas jsem zapomněl údivem zavřít hubu. Naším oblíbeným místem je vířivý bazén, kde se rochníme téměř až do zavíračky. Večer se opět



koná večírek, který nám zpestřil Bohouš. Ten udělal zásadní chybu a přivedl si s sebou svou novou kočku. To neměl dělat, jelikož mafiánské trio (Kopejda, Vaska a Hanzi) ho rozložili, že pochybuji o tom, že ta kočka je ještě jeho. Na závěr lehce porýpali do Feryho, který si přihnul a těžko to rozdejchával. Prostě družná zábava, jak se na odpočinkový den sluší.

#### **Pátek 15.12.2000**

Je to neuvěřitelné, ale napadnul sníh. Jenže není podklad, a tak ho strháváme až na trávu. Kozel to psychicky nezvládl a vrací se na barák. Já a pár dalších šílenců urputně běžkuje. Když už, tak už! No, a v jednom sjezdu jsem hodil tlamu, zničil lyže, protrhnul kalhoty a narazil loket. Takže jsem to taky zabalil a šel si lízat rány na barák. Večer proběhl ve znamení mariáše. Z dosahovaných výsledků vyvozují, že musím mít nekonečně velké štěstí v lásce.

#### **Sobota 16.12.2000**

Sněhu připadlo, a tak hurá na trať. Mafiánské kvarteto však horečně balí a mizí v téměř panickém ústupu domů. Chudák Pavlis. Naparafinovali jsme s Kozlem celé lyže, jelikož se chystáme bruslit. Těch nadávek, co jsem pak vyslechl, bylo nepočítaně, ale při bruslení to fakt jelo dobře. Kozlík má porouchané koleno a mizí zpět na chatu. Já až do večera bruslím po okolních tratích a vrním blahem. Na barák jsem se dostal až za tmy. Částečně balíme, abychom měli ráno náskok.

#### **Neděle 17.12.2000**

Teda tempo našeho odjezdu rozhodně nebylo zahanbující oproti Kopejdově kvartetu. Franta byl nervózní jak panna před soumrakem, a tak mi nezbyl čas pomalu ani na rozlepení očí. Poklidnou jízdou, která nám připravila pouze několik drobných vzrušení, kdy Franta přehlédl semafor či stopku, jsme přesunuli naše tělesné schránky do naší milované vlasti.

A na závěr jednu chytrystiku: Nechytíš rybu, aniž bys udělal vlny na hladině, stejně tak nesplníš si své sny, aniž bys pro to začal něco dělat.

Leonardo da Svinchi



**KRÁSNÉ VÁNOCE**